

Τυρινής: Ευλόγησε τους εχθρούς μου, Κύριε (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 27 Φεβρουαρίου, 2014

Ευλόγησε τούς εχθρούς μου, Κύριε! Ακόμη κι εγώ τούς εύλογῶ καί δέν τούς καταριέμαι.

Οἱ ἐχθροί μέ ἔχουν ὀδηγήσει στήν ἀγκάλη Σου περισσότερο ἀπ' ὅ,τι οἱ φίλοι μου. Οἱ φίλοι μου μέ ἔχουν προσδέσει στή γῆ, ἐνῶ οἱ ἐχθροί μέ ἔχουν λύσει ἀπό τή γῆ καί ἔχουν συντρίψει ὅλες τίς φιλοδοξίες μου στόν κόσμο.

Οἱ ἐχθροί μέ ἔχουν ἀποξενώσει ἀπό τίς ἐγκόσμιες πραγματικότητες καί μέ ἔκαναν ξένο καί ἀπισυσχετισμένον ἀπό τή ζωή τοῦ κόσμου. Ὅπως ἀκριβῶς ἕνα κυνηγημένο ζῶο βρίσκει πιά ἀσφαλές καταφύγιο ἀπό ἕνα ἄλλο πού ζῆ στήν ἡσυχία, ἔτσι κι ἐγώ. Καταδιωγμένος ἀπό τούς ἐχθρούς, ἔχω ἀνακαλύψει τό ἀσφαλέστερο καταφύγιο καί προφυλάσσομαι κάτω ἀπό «τή σκιά τῶν πτερύγων Σου», ὅπου οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροί μποροῦν νά ἀπωλέσουν τήν ψυχήν μου.

Ευλόγησε τούς ἐχθρούς μου, Κύριε! Ἀκόμα καί ἐγώ τούς εύλογῶ καί δέν τούς καταριέμαι.

Αὐτοί μᾶλλον, παρά ἐγώ, ἔχουν ὁμολογήσει τίς ἀμαρτίες μου ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Αὐτοί μαστίγωναν κάθε φορά πού ἐγώ δίσταζα νά τιμωρήσω τόν ἑαυτόν μου. Μέ βασάνιζαν, κάθε φορά πού ἐγώ προσπαθοῦσα νά ἀποφύγω τά βάσανα. Αὐτοί μέ ἐπέπληταν, κάθε φορά πού ἐγώ κολάκευα τόν ἑαυτόν μου. Αὐτοί μέ κτυποῦσαν κάθε φορά πού ἐγώ εἶχα παραφουσκώσει ἀπό τήν ἀλαζονεία.

Ευλόγησε τούς ἐχθρούς μου, Κύριε. Ἀκόμη καί ἐγώ τούς εύλογῶ καί δέν τούς καταριέμαι.

Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τόν ἑαυτόν μου σοφό, αὐτοί μέ ἀποκάλεσαν ἀνόητο. Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τόν ἑαυτόν μου δυνατό, αὐτοί μέ περιγέλασαν σάν νά εἶμουνα νάνος. Κάθε φορά πού θέλησα νά καθοδηγήσω ἄλλους, οἱ ἐχθροί μέ ἔσπρωξαν στό

περιθώριο. Κάθε φορά πού ἔσπευδα νά πλουτίσω, αὐτοί μέ ἐμπόδισαν μέ σιδερένια χέρια. Κάθε φορά πού εἶχα σκεφθεῖ ὅτι θά κοιμόμουν πιά εἰρηνικά, αὐτοί ἄγρια μέ ξύπνησαν. Κάθε φορά πού προσπάθησα νά κτίσω ἕνα σπίτι γιά νά ζήσω ἐκεῖ χρόνια πολλά καί εἰρηνικά, αὐτοί τό κατεδάφισαν καί μέ ἔβγαλαν ἔξω.

Στ' ἀλήθεια, Κύριε, οἱ ἐχθροί μου μέ ἔχουν ἀποσυνδέσει ἀπό τόν κόσμο καί ἄπλωσαν τά χέρια μου στό κράσπεδο τοῦ ἱματίου Σου.

Εὐλόγησε τούς ἐχθρούς μου, Κύριε! Ἀκόμη κι ἐγώ τούς εὐλογῶ καί δέν τούς καταριέμαι.

Εὐλογησέ τους καί πλήθυνέ τους!

Πλήθυνέ τους καί κάνε τους ἀκόμα πιό σκληρούς ἐναντίον μου!

Ὡστε ἡ καταφυγή μου σέ Σένα νά μήν ἔχει ἐπιστροφή. Νά διαλυθεῖ ἡ κάθε ἐλπίδα μου στούς ἀνθρώπους σάν ἱστός ἀράχνης. Ν' ἀρχίσει ἀπόλυτη γαλήνη νά βασιλεύει στήν ψυχή μου. Νά γίνει ἡ καρδιά μου τάφος τῶν δύο κακῶν διδύμων ἀδελφῶν μου: τοῦ θυμοῦ καί τῆς ἀλαζονείας. Νά μπορέσω νά ἀποθηκεύσω ὅλους τούς θησαυρούς μου «ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Νά μπορέσω γιά πάντα νά ἐλευθερωθῶ ἀπό τήν αὐταπάτη, ἡ ὁποία μέ περιέπλεξε στό θανατηφόρο δίκτυ τῆς ἀπατηλῆς ζωῆς.

Οἱ ἐχθροί μέ δίδαξαν νά μάθω αὐτό πού δύσκολα μαθαίνει κανεῖς, ὅτι δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἐχθρούς στόν κόσμο, ἐκτός ἀπό τόν ἑαυτό του!...

Εἶναι πράγματι δύσκολο γιά μένα νά πῶ ποιός μοῦ ἔκανε περισσότερο καλό καί ποιός περισσότερο κακό: Οἱ ἐχθροί ἢ οἱ φίλοι μου;

Γι' αὐτό, εὐλόγησε Κύριε, καί τούς φίλους μου καί τούς ἐχθρούς μου...

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: imaik.gr)